

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **D. S. H.**
zastoupený Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem
sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 3. 2021, č. j. MV-10528-6/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 4. 3. 2021, č. j. MV-10528-6/SO-2021 se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10 800 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Ing. Jana Klika, Ph.D., advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 22. 3. 2021, podanou téhož dne u Krajského soudu v Plzni

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

(dále jen „*soud*“), domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 3. 2021, č. j. MV-10528-6/SO-2021 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 9. 12. 2020, č. j. OAM-514-56/ZR-2017 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým bylo žalobci podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušeno povolení k trvalému pobytu a byla stanovena lhůta k vycestování z území.

2. V projednávané věci je podstatné, že se jednalo o pokračování správního řízení vedeného s žalobcem ohledně zrušení jeho povolení k trvalému pobytu, a to v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 – 28 (dále jen „*Rozsudek NSS*“), jímž byly zrušeny rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 9. 2019, č. j. 30 A 35/2018 – 60 (dále jen „*Rozsudek KS*“), a současně i rozhodnutí žalované ze dne 11. 1. 2017, č. j. MV-139939-4/SO-2017 (dále jen „*původní rozhodnutí žalované*“) o odvolání žalobce proti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 25. 9. 2017, č. j. OAM-514-18/ZR-2017 (dále jen „*původní prvostupňové rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zrušeno žalobcovo povolení k trvalému pobytu.
3. Z rekapitulace předmětu sporu a obsahu správního spisu dle stavu před rozhodnutím provedené Nejvyšším správním soudem v Rozsudku NSS vyplývá následující. Žalobce získal dne 20. 12. 2004 povolení k trvalému pobytu na území ČR jako rodinný příslušník občana EU, své manželky, která však v roce 2006 zemřela. Až do nástupu výkonu trestu odnětí svobody žil se svou druhou manželkou a dvěma nezletilými dětmi (narozeny dne X. a dne X.), přičemž všechny tyto osoby jsou vietnamskými státními příslušníky a mají povolen trvalý pobyt na území České republiky. Žalobce se podílel na péči o děti a domácnost před tím, než dne 21. 3. 2017 nastoupil k výkonu trestu odnětí svobody uloženého rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 1. 2016, č. j. 34 T 1/2014 – 13485, jímž byl žalobce společně s dalšími spolupachateli shledán vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu podle § 286 odst. 1 a odst. 2 písm. a) a b) trestního zákoníku, dále z účastenství ve formě pomoci na dvou přechínech podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku a z účastenství ve formě pomoci na pokusu dvou zvláště závažných zločinů podle § 283 odst. 1 a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce osmi let. Uvedených trestných činů se žalobce dopustil tím, že se jako člen družstva SP8 podílel na provozu tzv. growshopu, tedy obchodu, jehož sortimentem byly potřeby sloužící ke zřizování a provozu tzv. indoor pěstíren určených pro nelegální pěstování konopí a dále přístroje na zpracování vypěstovaného konopí. Odvolání žalobce jakož i ostatních obžalovaných proti uvedenému rozsudku byla usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 12. 2016, č. j. 12 To 96/2016 – 14024, jako nedůvodná zamítnuta. Na základě těchto skutečností prvostupňový orgán zahájil vůči žalobci dne 13. 3. 2017 řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU a dne 25. 9. 2017 vydal výše popsané původní prvostupňové rozhodnutí, jímž žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu.
4. Stěžejním důvodem, pro který Nejvyšší správní soud zrušil původní rozhodnutí žalované, jakož i Rozsudek KS, byl jeho nesouhlas s provedeným posouzením otázky přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce s ohledem na jeho soukromý a rodinný život, jakožto druhé podmínky podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu

cizinců, když o naplnění první zákonné podmínky (pravomocné odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody) nebylo v předmětné věci sporu. Nejvyšší správní soud z dále v tomto rozsudku popsanych důvodů (z nichž soud vyšel ve svém posouzení projednávané věci) správním orgánům uložil následující: „v dalším řízení musí správní orgány vzít nejlepší zájem nezletilých dětí stěžovatele za středobod svých úvah, přiznat tomuto zájmu rozhodující význam a teprve v takto definovaném rámci hledat spravedlivou rovnováhu mezi tímto nejlepším zájmem nezletilých dětí a konkurujícím veřejným zájmem. K tomu je nejprve třeba, aby na základě řádně zjištěného skutkového stavu k této otázce správní orgány tento nejlepší zájem obou nezletilých dětí stěžovatele definovaly, přičemž je v obecné rovině zřejmé, že v nejlepším zájmu nezletilého dítěte zpravidla bude sdílet společnou domácnost s oběma rodiči, nemusí tomu tak však být vždy.“

5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaná v návaznosti na Rozsudek NSS zrušila svým rozhodnutím ze dne 23. 4. 2020, č. j. MV-139939-18/SO-17 původní prvostupňové rozhodnutí. Následně prvostupňový orgán učinil následující úkony, resp. kroky.
6. Dotazy u Vězeňské služby ČR bylo zjištěno, že žalobce byl od 22. 1. 2013 do 3. 12. 2014 ve výkonu vazby a že dne 21. 3. 2017 nastoupil do výkonu trestu, dále že během výkonu vazby ve věznici v Plzni byl žalobce v roce 2014 pravidelně navštěvován svou manželkou N. T. A. (věznice v Plzni evidovala pouze osoby starší 15 let), ta jej navštívila i po nástupu do výkonu trestu ve věznici v Plzni, dále že byl žalobce přeložen do věznice v Horním Slavkově, kde jej navštěvovala také jeho manželka a dále i dcera D. T. A. a syn D. T. H. Dne 8. 7. 2020 prvostupňový orgán konal výslech žalobce ve věznici Bělušice, kam byl žalobce krátce před konáním výslechu přeložen z věznice v Horním Slavkově. K návrhu právního zástupce žalobce (v podání ze dne 7. 7. 2020) prvostupňový orgán konal dne 19. 8. 2020 výslech manželky žalobce. Ve dnech 25. 8. 2020 v 9:15 hod. a 1. 9. 2020 v 10:30 hod. a 8. 9. 2020 byla vykonána pobytová kontrola na adrese P. s negativním výsledkem. Následovalo vyrozumění prvostupňového orgánu ze dne 25. 9. 2020, kterým byl žalobce informován o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce tak učinil dne 15. 10. 2020 (v návaznosti na prodloužení lhůty pro vyjádření do 20. 10. 2020), přičemž žalobce též doložil listinu „Cílené psychologické vyšetření“ a lékařskou zprávu z návštěvy psychologické ambulance, obě datované dne 3. 7. 2019 a navrhl, aby byl doplněn výslech žalobce, neboť mu byla fakticky odeprána možnost účastnit se výslechu žalobce konaného dne 8. 7. 2020.
7. Prvostupňový orgán poté vydal shora uvedené prvostupňové rozhodnutí ze dne 9. 12. 2020, kterým žalobci opět zrušil trvalý pobyt, když dovodil, že zásah do soukromých a rodinných vazeb je přiměřený a odpovídá okolnostem případu, dále že zájem na ochraně veřejného pořádku převážil nad zájmem jednotlivce a že je odebíráno pouze nejvyšší pobytové oprávnění, které může cizinec získat. Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí odvoláním ze dne 28. 12. 2020, které následně doplnil podáním ze dne 7. 1. 2021 a poté i podáním ze dne 22. 1. 2021, v rámci kterého žalovaná doložil zprávu z psychologické konzultace ze dne 19. 1. 2021. Podáním ze dne 22. 2. 2021 žalobce žalovaná doplnil pracovní smlouvu, kterou uzavřel se společností Alliance of Work Agency SE na dobu určitou od 11. 2. 2021 do 23. 11. 2021, včetně písemného pokynu k dočasnému přidělení zaměstnance agentury práce k výkonu práce u společnosti Panasonic v Plzni.
8. Žalovaná odvolání žalobce napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná odmítla námitky odvolatele

s tím, že zájem na ochraně veřejného pořádku v posuzovaném případě převážil nad právem na soukromý a rodinný život žalobce. Žalobce svým jednáním (zejména členstvím v organizované skupině, závažností trestné činnosti, délkou páčání trestné činnosti) porušil veřejný pořádek závažným způsobem. Žalovaná podle svého názoru zhodnotila jednotlivé aspekty týkající se rodinného a soukromého života odvolatele, zejména s ohledem na nezletilé děti. Žalovaná uvedla, že nepochybuje o tom, že zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce je zásahem do rodinného života, nicméně aspekty rodinného života nepřevážily nad závažností trestné činnosti, jak bylo podrobně rozebráno v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobce hovoří vietnamsky, na území domovského státu se proto bezpochyby domluví.

II.

Žaloba a její doplnění

9. Žalobce v podané žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné v důsledku neúplně zjištěného skutkového stavu, jeho nesprávného právního posouzení a nesprávné aplikace příslušných ustanovení zákona v neprospěch žalobce jako účastníka řízení a dále pro závažné procesní pochybení od prvostupňového orgánu. Proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
10. Žalobce ohledně procesního pochybení odkázal na čl. 1 odůvodnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a k tomu doplnil, že je v rozporu s principy dobré správy uvědomit zmocněného zástupce žalobce večer před konáním úkonu o změně místa a času konání tohoto úkonu, který se má konat následující den (podle žalobce je rozhodující okamžik doručení, nikoliv okamžik dodání do datové schránky). Navíc z protokolu o výsledku žalobce žádná otázka žalobci ohledně souhlasu s konáním výsledku bez přítomnosti zástupce nepadla.
11. Podle žalobce žalovaná ani prvostupňový orgán se řádně nevypořádaly s argumentací a pokyny Nejvyššího správního soudu uvedenými v Rozsudku NSS. Prvostupňový orgán v podstatě opakuje tytéž argumenty a hodnocení, které již byly uvedeny v původním jeho rozhodnutí, aniž by zásadně reagoval na argumentaci Nejvyššího správního soudu a na faktický stav, který za dobu od vydání tohoto předchozího rozhodnutí nastal, což žalovaná následně aprobovala.
12. Žalovaná se ani nevypořádala s většinou námitek uvedených v odvolání. Žalovaná, aniž by vzala v potaz argumentaci Nejvyššího správního soudu, se pohybovala v jakémsi kruhu, když veškerá argumentace se vždy dostane do výchozího bodu vyjádřeného základní tezí, že žalobce při páčání trestné činnosti měl beze zbytku předvídat její nepříznivé následky, a to nejen do svého života, ale i do života svých rodinných příslušníků. Žalobce poukazuje na to, že kritériem pro posouzení přiměřenosti je nepochybně též doba od spáchání trestného činu a chování během této doby, ke dni podání této žaloby se jedná již o 9 let řádného života žalobce, v současnosti je řádně zaměstnán.
13. Žalobce namítl, že žalovaná sice v obecné rovině uvedla, že nejlepším zájmem dítěte je jeho fyzický, mentální, duchovní, mravní, psychický i sociální rozvoj, ovšem v dalším textu se hodnocení těchto kritérií vyhýbá a operuje pouze s kritériem stability. Podle žalobce toto kritérium nemůže být považováno za rozhodující, samozřejmě určitá stabilita může nastat např. i v případě nuceného odloučení otce od rodiny a tím způsobené frustrace dětí s destruktivními následky na rozvoj obou dětí ve výše

uvedených směrech. Doloženými lékařskými zprávami ohledně psychického stavu dětí je nepochybně prokázáno, že tyto budou v případě odloučení od otce minimálně pod velkým psychickým tlakem, byť to není v těchto zprávách explicitně vyjádřeno. O všech následcích rozdělení rodiny či přesídlení do Vietnamu na obě děti nelze za nedostatečně zjištěného skutkového stavu doložit jednoznačný závěr. Ohledně stavu nezletilého syna žalobce žalovaná účelově vybírá ze zprávy z psychologické konzultace ze dne 17. 1. 2021 pouze některá zjištění, když některé v žalobě uvedené podstatné části přehlíží. V souladu se závěrem klinického psychologa je k jednoznačnému závěru třeba zpracovat znalecký posudek soudního znalce z oboru psychologie. Účastník řízení splnil svoji povinnost a označil důkaz na podporu svého tvrzení o širokém spektru nepříznivých následků odloučení otce od obou dětí, tj. vypracování příslušného znaleckého posudku navrhoval. Ovšem samotné vypracování takového posudku je časově náročné (několik sezení znalce se členy rodiny) a takový posudek je velmi nákladný a pro rodinu žalobce v době po propuštění žalobce z výkonu trestu finančně nedostupný (to ovšem nemůže být připisováno k tíži žalobce).

14. Žalobce dále namítl, že ohledně stupně integrace dětí se žalovaná omezila na konstatování skutečností ohledně aktuálního života obou dětí, se závěrem, že stupeň integrace je zcela standardní. Tento stav je v nejlepším zájmu nezletilých dětí žalobce a jakákoliv změna, ať již trvalé nucené opuštění rodiny otcem či přesídlení celé rodiny do Vietnamu, je vždy zejména vzhledem k dětem zásadní změnou k horšímu; jak by tuto změnu obě děti přijaly a jak by na ni reagovaly, nelze do budoucnosti přesně určit (žalobce již v odvolání uvedl, že přesídlení rodiny s dětmi by mohlo způsobit závažné adaptační problémy s možným vyústěním až v poruchu osobnosti a neschopnost se zařadit do tamního sociálního prostředí s pravděpodobnými destruktivními následky pro jejich osobnost). Jedná se o odbornou psychologickou otázku a rozhodně není na místě, jak to učinila žalovaná, nezabývat se jí a odsunout ji jako čistou a ničím nepodloženou spekulaci. Právě prognóza budoucího vývoje dětí je důležitá a stav věci i z tohoto důvodu dosud nebyl zjištěn v dostatečném a potřebném rozsahu.
15. Podle žalobce je to žalovaná, kdo argumentuje spekulativně a nepodloženě ohledně situace rodiny ve Vietnamu po případném nuceném přesídlení žalobce do Vietnamu s celou rodinou. Vůbec není zřejmá situace na trhu práce ve Vietnamu a možnost získání nájemního bydlení, tj. zda je reálné, že žalobce může nějaké zaměstnání ve Vietnamu ihned získat a za jakých podmínek, stejně tak bydlení rodiny. Za 20 let nepřetržitého pobytu na území žalobce přirozeně ztratil ve Vietnamu veškeré kontakty. Žádný komunikační prostředek nemůže zcela nahradit osobní styk rodičů s dětmi zejména při nutnosti výchovného působení otce na obě děti. Spekulativní jsou i závěry o možnosti uskutečnění návštěv otce rodinou, a to s ohledem na omezení spojená s koronavirovou krizí a předpokladem zvýšení cen letecké dopravy, což by vedlo k tomu, že by si žalobce mohl finančně dovolit maximálně jednu návštěvu během několika let, což je nedostačující pro styk otce s dětmi a možnost jeho výchovného působení. Takový stav by nebyl naplněním příslušného ustanovení Úmluvy o právech dítěte na zabezpečení pravidelných kontaktů žalobce s dětmi za stavu jeho nuceného odloučení. Ohledně možnosti získání jakéhokoliv nižšího pobytového oprávnění žalovaná přiznává, že fakticky nově není možné pro žalobce jakékoliv oprávnění k pobytu na území České republiky získat, když žalobce po dlouhou dobu nebude splňovat podmínku trestní zachovalosti.
16. Přístupem žalované je stírán faktický rozdíl mezi zrušením pobytového oprávnění

žalobce a případným vyhoštěním na určitou dobu. Žalobce opakuje, že rodina žalobce na území České republiky musela překonat odloučení otce po dobu jeho výkonu trestu odnětí svobody, když toto odloučení se nepochybně podepsalo na zdravém vývoji a psychice dětí stěžovatele, i když vzhledem k možnosti styku s otcem hlavně formou pravidelných osobních návštěv ve věznici bylo možno následky tohoto odloučení poněkud zmírnit.

17. Žalobce též opakovaně poukázal na v Rozsudku NSS zdůrazňovaná kritéria, jimiž se mají řídit státy při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života takového cizince, když jedním z kritérií je též závažnost obtíží, kterým by žalobce a jeho rodina čelili v domovské zemi a zájem a blaho dětí. Žalobce trvá na tom, že prvostupňový orgán i žalovaná zcela toto kritérium opomenuly.
18. Žalobce uzavřel, že žalovaná nedostatečně zhodnotila jednotlivé aspekty týkající se rodinného a soukromého života odvolatele, zejména s ohledem na nezletilé děti. Žalobce je toho názoru, že v posuzovaném případě právě aspekty rodinného života a zejména nejlepší zájem nezletilých dětí převážily nad závažností trestné činnosti a dalšími okolnostmi. Žalovaná se mimo mj. vůbec nezabývala a nehodnotila život žalobce od doby spáchání trestné činnosti.
19. V rámci podání ze dne 6. 4. 2021 žalobce soudu doložil dodatek ze dne 20. 1. 2021 k nájemní smlouvě uzavřené dne 28. 1. 2015 mezi P. H., jako pronajímatelem, a paní N. T. A., jako nájemcem, podle kterého se nájem bytu č. X ve druhém poschodí domu na adrese P. prodlužuje na dobu určitou od 1. 2. 2021 do 31. 1. 2022. Dále žalobce doložil čestné prohlášení P. H. ze dne 6. 4. 2021, který jako majitel bytu č. X v domě na adrese P. potvrzuje, že žalobce v daném bytě (s výjimkou doby výkonu trestu) trvale bydlí společně se svou manželkou N. T. A. Žalobce též doložil stvrzenky o zaplacení nájemného pronajímateli za uvedený byt č. X. ve výši 7 000 Kč za měsíce leden až červenec 2020 a září 2020. K doloženým listinám uvedl, že nájemné je placeno v hotovosti měsíčně (7 000 Kč bez energií a služeb) jménem žalobce, a to i po celou dobu jeho pobytu ve věznici. Uvedený byt obývá spolu s manželkou a dětmi. V současné době je s pronajímatelem dohodnut na platbě dlužného nájemného zpětně za několik měsíců, protože pronajímatel se do svého domu nedostavuje, a to z důvodu obav z onemocnění COVID-19 a i z důvodu aktuálních protiepidemických opatření. Žalobce též poukázal na mzdové listy z posledního období výkonu trestu odnětí svobody před jeho podmíněným propuštěním, ze kterých má být zřejmé, že z jeho mzdy ze zaměstnání ve výkonu trestu byly prováděny srážky výživného na jeho nezletilé děti. Tyto platby tvořily nezanedbatelnou část podpory žalobcových dětí i v době výkonu trestu. Závěrem žalobce uvádí, že stále trvá na svém důkazním návrhu zadat zpracování znaleckého posudku soudního znalce z oboru psychologie ohledně aktuálního psychického stavu obou dětí žalobce a prognózy do budoucna ke zhodnocení všech eventuálních následků zrušení povolení k pobytu jejich otce na jejich psychiku a v širším kontextu na jejich další život.
20. V podání ze dne 28. 5. 2021 žalobce uvedl své výhrady vůči (i) výsledku žalobce konaného dne 8. 7. 2020 bez účasti právního zástupce žalobce, (ii) postupu žalované, která nezažala navrhované znalecké posouzení psychického stavu dětí žalobce a vlivu trvalého odloučení od jejich otce, (iii) nedostatečnému zohlednění aspektů spáchaného trestného činu žalobce a (iv) žalovanou navrhovanému řešení v podobě videohovorů odloučeného otce od dětí.

*III.**Vyjádření žalované k žalobě*

21. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 11. 5. 2021 navrhla, aby soud žalobu zamítl, když v úvodu odkázala na skutkový stav a průběh správního řízení popsáné v napadeném rozhodnutí a dále odkázala na napadené rozhodnutí i ve vztahu k jejímu vypořádání se s odvolacími námitkami, neboť podle jejího názoru žalobce v řadě případů v žalobě namítal to, co již uvedl v odvolání.
22. K námitce žalobce ohledně procesního pochybení v podobě provedení výsledku žalovaná odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a opětovně uvedla, že žalobce byl náležitě poučen o svých právech, přičemž žádným způsobem nenamítal provedení výsledku bez svého zmocněného zástupce
23. K námitce žalobce, že se správní orgány nezabývaly argumentací a pokyny Nejvyššího správního soudu vyslovenými v Rozsudku NSS, žalovaná uvedla, že Nejvyšší správní soud vytýkal krajskému soudu a správním orgánům zejména nedostatečné posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života a že se podle jejího názoru ona i prvostupňový orgán v novém řízení přiměřeností zásahu do rodinného a soukromého života zabývaly dostatečně.
24. K námitce žalobce ohledně nedostatečného vypořádání se s odvolacími námitkami týkajícími se definice zájmu dítěte a všech polehčujících okolností, žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí, v němž zájem definovala a též se podrobně věnovala všem aspektům spáchaného trestného činu žalobce. Doplnila, zkušební doba žalobce uplyne až dne 27. 11. 2025.
25. K námitce žalobce o neprovedení znaleckého posudku dětí žalovaná uvedla, že žalobce měl možnost takový posudek na vlastní náklady nechat vypracovat a předložit, nicméně tak neučinil, přičemž žalovaná neshledala za potřebné takový posudek nechat vzhledem k dalším podkladům ve spise vypracovat.
26. I ve vztahu k námitce ohledně integrace dětí žalobce a možných psychických následků žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí. Doplnila, že v některých ohledech jde o čisté ničím nepodložené spekulace žalobce. Žalobce předložil zprávy z psychologické konzultace, z nichž spolu s ostatními podklady žalovaná vycházela při svém rozhodování. Žalovaná má za to, že dostatečně popsala úvahy, kterými se řídila při vydání napadeného rozhodnutí.
27. K další námitce žalobce o spekulativních závěrech žalované v napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že není její úlohou činit rozhodnutí za žalobce a jeho rodinu ohledně případného možného přemístění celé rodiny do Vietnamu. Žalovaná pouze zvážila možnosti, které se žalobci nabízí, stejně tak zvážila možnosti techniky (jako např. videohovory) usnadňující komunikaci na dálku. Žalovaná připustila, že rozhodnutí představuje zásah do rodinného a soukromého života, nicméně nedospěla k tomu, že by šlo o zásah nepřiměřený vzhledem ke spáchané kriminalitě ze strany žalobce.
28. K námitce žalobce ohledně nemožnosti získání nižšího pobytového oprávnění žalovaná uvedla, že ve svém rozhodnutí konstatovala, že nemůže předvídat rozhodnutí příslušného konzulátu, ale nevylučuje, že žalobci případně nebude uděleno vízum. Rodina má též možnost navštívit žalobce na území Vietnamu, byť v takovém případě budou náklady na dopravu vyšší.

29. Žalovaná nesouhlasila ani s námitkou žalobce, že nezvážila závažnost obtíží, kterým by žalobce a jeho rodina čelili v domovské zemi, když opět odkázala na své rozhodnutí a připomněla, že se tak věnovala např. užití jazyka na území Vietnamu či pracovnímu zařazení žalobce zde na území, které dle ní není natolik specifické, že by žalobce takovou práci nemohl vykonávat (a tedy si ji najít) i na území Vietnamu. Žalovaná proto odmítla, že by nedostatečně zhodnotila dopady do rodinného a soukromého života žalobce.

IV.

Průběh řízení

30. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.
31. S ohledem na lhůtu pro rozhodnutí soudu ve smyslu § 172 odst. 10 ve spojení s § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců soud věc projednal a rozhodl přednostně.
32. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě udělila souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání. Žalobce sice výslovně trval na nařízení jednání, ovšem soud v rámci posouzení věci dovodil vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), pro kterou soud zruší napadené rozhodnutí bez nařízení jednání.

V.

Posouzení věci soudem

33. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
34. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
35. Soud při rozhodnutí věci vyšel v první řadě z následující právní úpravy.
36. Podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
37. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
38. V projednávané věci není sporu o tom, že z ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců plynou dvě kumulativní podmínky, které musí být splněny, aby mohlo dojít ke zrušení povolení k trvalému pobytu, a to (i) cizinec byl pravomocně odsouzen za

spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a (ii) zrušení povolení k trvalému pobytu cizince musí být přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. V projednávané věci je pak sporné pouze naplnění druhé z uvedených zákonných podmínek.

39. Soud předesílá, že pro jeho posouzení předmětné sporné otázky bylo určujícím posouzení Nejvyššího správního soudu provedené v téže věci Rozsudkem NSS, ze kterého soud vyšel a přezkoumal, zda správní orgány v opakovaném řízení dostaly Nejvyšším správním soudem formulovaným požadavkům na řádné posouzení sporné otázky přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života, když původní posouzení v očích Nejvyššího správního soudu neobstálo. Proto je třeba, aby soud nejprve zrekapituloval hlavní východiska vymezená Nejvyšším správním soudem v Rozsudku NSS ve vztahu k předmětné sporné otázce.
40. K otázce závažnosti trestné činnosti žalobce se v Rozsudku NSS uvádí, že *„správní orgány ani krajský soud při samotném posouzení závažnosti trestné činnosti stěžovatele nepochybily. Ačkoli však ve svých rozhodnutích zdůraznily, že při posuzování přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu cizince z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života se poměřuje „něco k něčemu“, ve skutečnosti vložily jen velmi málo na onu druhou miskou vah, jež má vyvažovat veřejný zájem na ochraně společnosti před případným společensky škodlivým jednáním stěžovatele, tedy na stranu ochrany jeho soukromého a zejména rodinného života. Lze říci, že správní orgány i krajský soud k této otázce uvedly velmi málo nad rámec poněkud tautologické argumentace v tom smyslu, že si měl být stěžovatel před spácháním dané závažné trestné činnosti vědom důsledků svého jednání z hlediska možného pozbytí pobytového oprávnění na území ČR“*.
41. Dále pak Nejvyšší správní soud v Rozsudku NSS zdůraznil hledisko nejlepšího zájmu dítěte vycházející z čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a podrobně popsal a odcitoval relevantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, včetně kritérií, jimiž se mají státy při rozhodování řídit při posuzování nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince s oprávněným pobytem na jejich území, dále požadavku na dostatečně podrobné odůvodnění rozhodnutí a již zmíněný požadavek na to, aby veškerá rozhodnutí týkající se dětí zohledňovala v první řadě jejich nejlepší zájmy. Nejvyšší správní soud v dané souvislosti uzavřel následovně: *„V tomto kontextu tedy bylo třeba hodnotit i přiměřenost žalobou napadených rozhodnutí vzhledem k zájmům nezletilých dětí stěžovatele. Právě především hledisko nejlepšího zájmu dítěte (dětí) nebylo dle názoru Nejvyššího správního soudu ve věci dostatečně zváženo a poměřeno s protichůdným zájmem státu na zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele. [...] je třeba pečlivě definovat nejlepší zájem nezletilých dětí stěžovatele v tomto konkrétním případě, zkoumat, do jaké míry by byl zrušením povolení k trvalému pobytu stěžovatele narušen, a poměřovat takovou újmu s veřejným zájmem na ztrátě pobytového oprávnění stěžovatele.“*
42. Nejvyšší správní soud se v Rozsudku NSS vyslovil též k argumentu žalované, že zrušení povolení k trvalému pobytu neznamená úplný zákaz pobytu, přičemž uzavřel: *„Byť tedy jistě v obecné rovině platí, že zrušení povolení k trvalému pobytu bude zpravidla méně invazivním zásahem do soukromého a rodinného života cizince, než např. rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, možnost stěžovatele získat povolení k přechodnému pobytu v ČR se v tomto konkrétním případě jeví být spíše pouhou spekulací správních orgánů.“* S tím souvisí i vyjádření Nejvyššího správního soudu k argumentu, že zrušení povolení k trvalému

pobytu žalobci nijak nebrání v kontaktu s manželkou a dětmi, podle kterého: „*Formálně jistě nikoli, není však jasné, jakým způsobem má stěžovatel tato práva a tyto povinnosti vykonávat, pokud bude nucen, v důsledku žalobu napadených rozhodnutí, opustit území ČR. Faktická možnost přesídlení rodiny stěžovatele do Vietnamu není v rozhodnutí správních orgánů řešena vůbec, pouze se zde konstatuje, že způsob obživy stěžovatele není natolik specifický, aby ho nemohl vykonávat i mimo ČR. Míra integrace nezletilých dětí stěžovatele v ČR i zhodnocení dopadů jejich případného přesídlení do Vietnamu z hlediska nejlepšího zájmu těchto dětí v obou rozhodnutích rovněž absentuje.*“

43. Na závěr je pak v Rozsudku NSS odmítnut i argument žalované, že mělo být „zřejmé“, že žalobce vyhledává vietnamskou komunitu, z čehož dovozoval nedostatečnou integraci, když Nejvyšší správní soud upozornil, že takovéto tvrzení žalované „*postrádá jakoukoli oporu ve spisu a naopak odporuje zjištění, že první, již zesnulá manželka stěžovatele byla občankou České republiky, přičemž správní orgány netvrdily, že by se jednalo o fingované, resp. účelové manželství.*“
44. Jak již bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud v Rozsudku NSS správním orgánům uložil, že: „*v dalším řízení musí správní orgány vzít nejlepší zájem nezletilých dětí stěžovatele za středobod svých úvah, přiznat tomuto zájmu rozhodující význam a teprve v takto definovaném rámci hledat spravedlivou rovnováhu mezi tímto nejlepším zájmem nezletilých dětí a konkurujícím veřejným zájmem. K tomu je nejprve třeba, aby na základě řádně zjištěného skutkového stavu k této otázce správní orgány tento nejlepší zájem obou nezletilých dětí stěžovatele definovaly, přičemž je v obecné rovině zřejmé, že v nejlepším zájmu nezletilého dítěte zpravidla bude sdílet společnou domácnost s oběma rodiči, nemusí tomu tak však být vždy.*“
45. Poté, co se soud seznámil s obsahem správního spisu, zejména pak té části, která navazovala na Rozsudek NSS, dospěl k závěru, že správní orgány v opakovaném řízení ve skutečnosti nedostály závazným pokynům uděleným ze strany Nejvyššího správního soudu stran nového projednání a posouzení předmětné věci. Při porovnání obsahu správního spisu s odůvodněním napadeného rozhodnutí, jakož i prvostupňového rozhodnutí, je podle názoru soudu zřejmé, že správní orgány sice formálně na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v Rozsudku NSS odkázaly, ovšem *de facto* se jimi neřídily, když poněkud tendenčně v neprospěch žalobce vyhodnotily podklady shromážděné ve správním spisu pro účely opakovaného posouzení a rozhodnutí předmětné věci.
46. Soud se předně ztotožňuje s námitkou žalobce, že správní orgány pouze formálně zohlednily požadavek Nejvyššího správního soudu na to, aby definovaly nejlepší zájem obou nezletilých dětí žalobce, když tento požadavek ve skutečnosti v případě žalobce již neaplikovaly. Žalovaná v dané souvislosti uvedla, že obecně je nejlepším zájmem dítěte fyzický, mentální, duchovní, mravní, psychický i sociální rozvoj, přičemž doplnila, že v případě žalobcových dětí je to podle žalované také „*stabilita, ať už v konečném důsledku budou děti žít na území bez odvolatele nebo s odvolatelem na území domovského státu*“. Poté však žalovaná zcela rezignovala na to, aby uvedená kritéria hodnotila „*na základě řádně zjištěného skutkového stavu*“, jak jí bylo uloženo v Rozsudku NSS, když se pouze omezila na značně selektivní hodnocení lékařských zpráv předložených žalobcem a obsahu výsledků žalobce a jeho manželky, zatímco z hlediska zkoumání objektivního stavu žalobcových dětí správní orgány nevyvinuly žádnou aktivitu. Přitom se nabízely různé možnosti, jako např. psychologické vyšetření dětí, vyžádání si šetření od orgánu sociálně

právní ochrany dětí, včetně případného výsledku dětí takovým orgánem či v rámci odborného pedagogického vyšetření (minimálně v případě dcery žalobce by její výslech byl nepochybně možný a vhodný s ohledem na její věk a výbornou znalost českého jazyka) či vyžádání si vyjádření ze školy (od školního psychologa či třídního učitele), resp. z mateřské školy v případě žalobce syna.

47. Na tomto místě je třeba připomenout, že řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je zahajováno z moci úřední a je to správní orgán, který v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti. Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 – 34). Po správním orgánu sice nelze požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení, co se týče nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, pokud sám účastník takové skutečnosti ani neoznačí. V posuzovaném případě ovšem žalobce nečinný nebyl a důkazní návrhy, které činil, obsahovaly skutečnosti relevantní z hlediska posouzení stěžejní otázky nejlepšího zájmu žalobcových dětí, jak bude podrobněji popsáno níže. Pokud tyto skutečnosti správní orgány nechtěly vzít za rozhodující pro své posouzení, pak měly učinit takové kroky, které by vedly k ověření, popř. doplnění relevantních skutečností. Správní orgány měly povinnost si pro svá rozhodnutí opatřit takové podklady, které by jim umožnily řádně zjistit skutkový stav, aby mohly bezpečně zjistit nejlepší zájem obou nezletilých dětí žalobce a následně kvalifikovaně posoudit spravedlivou rovnováhu mezi tímto nejlepším zájmem nezletilých dětí a konkurujícím veřejným zájmem na odejmutí povolení k trvalému pobytu žalobce z důvodu jeho trestné činnosti, za kterou byl odsouzen. K tomu ovšem v projednávané věci ve vztahu ke zjišťování shora uvedených kritérií pro nejlepší zájem žalobcových dětí nedošlo.
48. Uvedené pochybení správních orgánů rezonuje o to více, že Nejvyšší správní soud mimo jiné výslovně poukázal na závěry o výsledcích šetření orgánu sociálně právní ochrany dětí ze dne 19. 5. 2017, v nichž spatřoval důležité vodítko po posouzení předmětné věci. Přesto správní orgány tento faktor v opakovaném řízení nezohlednily, resp. blíže nezkoumaly. Žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze uvedla, že prvostupňový orgán provedl výslechy žalobce a jeho manželky, z nichž vyplynulo, že se od šetření v rodině žalobce ze dne 19. 5. 2017 rodinné poměry žalobce žádným zásadním způsobem nezměnily. To ovšem znamená, že i nadále platilo v Rozsudku NSS zdůrazňované, že žalobce až do nástupu výkonu trestu odnětí svobody sdílel s manželkou a dětmi společnou domácnost, podílel se na péči o děti a na jejich materiálním zabezpečení.
49. Z vyjádření Vězeňské služby ČR, které si v opakovaném řízení opatřil prvostupňový orgán, se potvrdilo i to, že manželka a děti pravidelně (dokud to pandemická situace dovoľovala) navštěvovaly žalobce ve věznici.
50. Z výsledku žalobce i jeho manželky nevyplývaly žádné zásadní rozpory v popisu jejich rodinné situace, jejich vzájemných vztahů, jakož i zájmu žalobce o výchovu jejich společných dětí. Potvrdil se i pozitivní vztah žalobce k dětem, zejména pak k dceři, stejně jako žalobcův pravidelný telefonický kontakt s manželkou a dětmi (z počátku

každodenní, později minimálně jednou týdně) v době jeho pobytu ve věznici. Nesrovnalosti nebyly ani ve vyjádření žalobce a jeho manželky ohledně vedení společné domácnosti v nájemním bytě na adrese P. a nákladů na společnou domácnost. Manželka žalobce uvedla, že naposledy byla ve Vietnamu (s dcerou a bez manžela), v roce 2010 asi na 3 týdny navštívit svou rodinu. Žalobce uvedl, že od svého příjezdu do ČR v listopadu 2000 byl ve Vietnamu pouze jednou, a to v roce 2008 na 1,5 měsíce u příležitosti uplynutí 3 let od úmrtí jeho otce a s tím spojeným tamním rituálem, a že kdyby se měl vrátit do Vietnamu, tak nemá kam, protože jeho matka žije s rodinou sestry. Manželka žalobce dále uvedla, že odcestování žalobce by způsobilo do rodiny velký zásah, že kdyby mohl zůstat, pomohl by finančně a s výchovou dětí a také s každodenní péčí o ně, dále že dcera je v pubertě a potřebuje otce a nakonec vyjádřila přání, aby její manžel mohl zůstat v ČR, aby byla rodina celá. K dotazu zástupce žalobce pak doplnila, že pokud by žalobce zůstal v ČR, bylo by to lepší pro výchovu dětí a dále že dcera má psychický problém a problémy v učení z důvodu odloučení žalobce od rodiny.

51. Ačkoli se žalovaná v napadeném rozhodnutí snažila vypořádat s obsahem žalobcem předložených zpráv z vyšetření žalobcových dětí, když závěry, které z nich činí žalobce, označuje za spekulace v rovině tvrzení žalobce, soud shledal toto hodnocení žalované jako značně tendenční a činěné pouze v neprospěch žalobce, hlavně pak ale jako zcela nepodložené. Faktem totiž zůstává, že z uvedených zpráv mimo jiné vyplynulo následující: (i) ze dvou zpráv z oddělení klinické psychologie Fakultní nemocnice Plzeň ze dne 3. 7. 2019 (tedy v době, kdy byl žalobce více jak 2 roky ve výkonu trestu) vyplynul závěr, že u dcery žalobce (tehdy ve věku 11 let) se rozumové schopnosti pochybují při horní hranici pásma mírného podprůměru, paměťové schopnosti jsou v normě, bez poruchy pozornosti, osobnost dívky je křehká, s masívním úzkostným prožíváním, emoční labilitou, zároveň i v reakci na obtížnou rodinnou situaci; byl doporučen citlivý a vstřícný přístup, naslouchat dívce a jejím potřebám a individuální přístup ve škole; (ii) ze zprávy ze dne 19. 1. 2021 (tedy v době po propuštění žalobce z výkonu trestu na svobodu) vyplynul závěr, že nelze spolehlivě během jednorázové konzultace a za značné jazykové bariéry zhodnotit, jakým způsobem by absence otce (žalobce) v rodině ovlivnila psychosociální vývoj dětí (a nelze také spolehlivě posoudit, jaký vliv by na děti mělo přesídlení celé rodiny do Vietnamu), a dále že při vyšetření obě děti pozitivně reagovaly na oba rodiče, dívka (dcera žalobce) vyslovila přání žít s otcem v ČR a nechtěla se stěhovat do Vietnamu, a konečně že obě děti do kresby zahrnuly všechny členy rodiny. Správní orgány jistě nemusely považovat uvedené skutečnosti na dostačující, ovšem pro jejich odmítnutí by musely mít dostatečnou oporu v podkladech pro své rozhodnutí, což ovšem neměly a ve své podstatě se samy dopustily spekulativního a ničím nepodloženého hodnocení, které v napadeném rozhodnutí žalovaná vytýká žalobcově odvolání. Žalobce ovšem pro své závěry jistou oporu v podkladech pro rozhodnutí nepochybně měl, když minimálně dcera žalobce (diagnostikovaná jako křehké a emočně labilnější povahy) se opakovaně jasně vyjádřila, že jí otec chybí, že by chtěla žít společně s otcem v České republice, že zde má své kamarády, a že by se nechtěla stěhovat do Vietnamu.
52. Pokud jde o negativní výsledek pobytové kontroly ve dnech 25. 8. 2020, 1. 9. 2020 a 8. 9. 2020, pak soud ze správního spisu zjistil, že kontrola byla provedena na nesprávné adrese P., zatímco pobyt žalobce a jeho rodiny od roku 2010 je na adrese P. Soud tak neměl důvodu pochybovat (i s přihlédnutím k předchozí pobytové kontrole, která proběhla 21. 3. 2017 s pozitivním výsledkem či k žalobcem předloženému dodatku ze dne 20. 1. 2021

k nájemní smlouvě a čestnému prohlášení pronajímatele P. H.) o tom, že se žalobce, resp. jeho manželka a děti skutečně vedou společnou domácnost na jimi uváděné adrese P.

53. Na základě právě popsanych skutečností plynoucích ze správního spisu soud dospěl k závěru, že finální závěr žalované o tom, že *aspekty rodinného života žalobce nepřevážily nad závažností trestné činnosti, které se žalobce dopustil*, neobstojí. Správní orgány totiž v opakovaném řízení ve správní spisu neshromáždily žádné podklady pro své rozhodnutí, ze kterých by bylo možné důvodně usuzovat, že další trvalé odloučení žalobce od svých dětí či snad přesídlení celé rodiny do Vietnamu by se zásadním způsobem nedotklo dalšího zdravého vývoje žalobcových dětí. Ba naopak, v případě žalobcovy dcery, s ohledem na výše popsané rysy její osobnosti, její věk a míru jejího začlenění do společnosti (od narození v ČR žije, ve škole má kamarády) a v neposlední řadě i na její jasné vyjádření, že do Vietnamu se stěhovat nechce, lze předpokládat zásadní negativní dopad do jejího zdravého vývoje. U žalobcova syna sice správní spis neposkytuje dostatečnou oporu pro takovýto předpoklad o negativním vlivu, ale stejně tak neposkytuje oporu pro závěr opačný. Soud zdůrazňuje, že se pohybuje v rovině předpokladů, protože správní orgány rezignovaly na to, aby uvedenou otázku postavily najisto, např. zadáním znaleckého posouzení, jak navrhoval (byť až v odvolacím řízení) žalobce.
54. Soud v žádném případě nechce jakkoli zpochybňovat či dokonce bagatelizovat společensky nežádoucí faktor drogové trestné činnosti, zvláště pak u cizinců, kteří využívají benefitu pobytu na území ČR. O tom, že se žalobce dopustil závažné trestné činnosti, není nejmenších pochyb. Na druhou stranu, žalobce byl za svou trestnou činnost potrestán a svůj trest řádně vykonal. Přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že i v případech, kdy se jedná o cizince dlouhodobě žijícího na území ČR, který spáchal velmi závažnou trestnou činnost, za kterou byl podle platného práva náležitě potrestán a trest řádně vykonal, nelze *a priori* a bez náležitého zkoumání okolností daného případu, které mohou mít vliv na další jednání a chování cizince na území ČR a posouzení hrozby pro společnost, dovodit přiměřenost zrušení povolení k trvalému pobytu, zvláště má-li na území ČR nezletilé děti, se kterými (s výjimkou výkonu trestu odnětí svobody) žije ve společné domácnosti (srov. kromě Rozsudku NSS též rozsudek ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 181/2020 – 42). V případě žalobce je navíc třeba v konečných úvahách zohlednit, jak upozornil Nejvyšší správní soud v Rozsudku NSS, „*také veškeré polehčující okolnosti, k nimž přihlížel rovněž trestní soud ve zmiňovaném rozsudku, tedy především skutečnost, že na uvedeném nejprůšněji trestném činu, který byl základem pro uložení úhrnného trestu, se stěžovatel podílel v obou případech formou pomoci, tedy, jak konstatoval trestní soud, typově nejméně závažnou formou účastenství ve smyslu § 24 odst. 1 trestního zákoníku.*“ Dále bylo v Rozsudku NSS konstatováno, že by „*měly správní orgány i krajský soud přihlídnout též k tomu, že stěžovatel vedl až do spáchání uvedených trestných činů i po té, v období mezi výkonem vazby a výkonem trestu odnětí svobody, řádný život.*“ K tomu lze doplnit, že v současnosti je žalobce více jak 6 měsíců na svobodě po podmíněčném propuštění z výkonu trestu, žije zpět se svou rodinou ve společné domácnosti a našel si zaměstnání. Ze správního spisu ani z vyjádření žalované nevyplývaly žádné informace či indicie o tom, že by žalobce po skončení výkonu trestu odnětí svobody jakkoli sešel ze správné cesty a přestal by vést spořádaný život ve společné domácnosti s jeho manželkou a dětmi, na jejichž péči a výchově by se měl aktivně podílet, resp. že by finanční prostředky získával jinak než poctivou prací.
55. Pokud tedy v projednávané věci soud položil na pomyslné „misky vah“ na straně jedné

ochranu žalobcova soukromého a rodinného života (s důrazem na nejlepší zájmy dvou nezletilých dětí žalobce) a na straně druhé veřejný zájem na ochraně společnosti před dalším případným společensky škodlivým jednáním žalobce (při zohlednění nezpochybnitelné závažnosti jeho trestné činnosti, které se dopustil před téměř 10 lety, ale též s přihlédnutím ke všem polehčujícím okolnostem a jeho příkladnému chování během výkonu trestu i po jeho skončení), pak soud, na rozdíl od správních orgánů, nenalezl spravedlivou rovnováhu v tom, že by měl převážet veřejný zájem nad nejlepším zájmem nezletilých dětí žalobce. Na tomto místě soud *obiter dictum* důrazně upozorňuje žalobce, že pokud by snad v budoucnu vyšlo najevo jakékoli další protiprávní jednání žalobce, mohlo by to zásadním způsobem změnit výsledek pomyslného „vážení“, a to v neprospěch žalobce. Za takovýchto nových okolností by již zřejmě převážil veřejný zájem na ochraně společnosti proti (opakujícímu se) škodlivému jednání žalobce. Pak by i soud nemohl shledat zrušení trvalého pobytu žalobce jako nepřiměřené.

56. Soud pro úplnost uvádí, že východiska pro správné posouzení projednávané věci kladoucí důraz na nejlepší zájem dítěte, jako středobod úvah při posuzování otázky přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu, které vyslovil Nejvyšší správní soud v Rozsudku NSS a jimiž se soud v projednávané věci cítil být vázán, plně korespondují s aktuální rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu. V dané souvislosti lze připomenout např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2020, č. j. 1 Azs 284/2020 – 19, v němž kasační soud vytkl žalovanému správnímu orgánu (stěžovateli), že „*nevěnoval nejlepšímu zájmu nezletilého dítěte stěžovatele dostatečnou pozornost, pouze konstatoval, že čl. 9 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů. [...] Skutečnost, že oddělení dítěte od jednoho z rodičů je dle Úmluvy o právech dítěte za určitých kvalifikovaných okolností možné, avšak sama o sobě nemůže znamenat, že předmětné rozhodnutí je přiměřené. Naopak je třeba pečlivě definovat nejlepší zájem nezletilého syna žalobce v tomto konkrétním případě, zkoumat, do jaké míry by byl zrušením povolení k trvalému pobytu narušen, a poměřovat takovou újmu s veřejným zájmem na ztrátě pobytového oprávnění žalobce. To však stěžovatel neučinil.*“ Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 181/2020-42 uvedl (s odkazem právě na Rozsudek NSS), že „*při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života na poli čl. 8 Úmluvy Evropský soud pro lidská práva (ESLP) klade důraz i na nejlepší zájem dítěte (viz čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte), „byť ne v tom smyslu, že by musela vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily.*“ V tomtéž rozsudku se též uvádí, že: „*Z povahy hodnocení přiměřenosti plyne, že nelze předem typově vymezit situace, za kterých vždy bezvýjimečně převládá jedna strana pomyslných vah nad druhou (zde ochrana veřejného zájmu nad právem na ochranu soukromého a rodinného života). [...] I v případě závažné trestné činnosti totiž nelze vyloučit situace, ve kterých právo na ochranu soukromého a rodinného života může převážet. [...] Nelze tudíž akceptovat nosné úvahy [...] vycházející z toho, že zrušení povolení k trvalému pobytu způsobil výlučně svým jednáním stěžovatel, který si měl být vědom toho, že zde má rodinu a případné zrušení pobytového oprávnění by počítal jako zásah do soukromého a rodinného života. Takový argument by totiž bylo možno využít s ohledem na nyní aplikovaný důvod zrušení platnosti trvalého pobytu fakticky vždy, což by jakékoli poměřování prakticky vylučovalo*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2020 č. j. 8 Azs 297/2019

- 45).“

57. Ze shora popsaných důvodů soud dospěl k závěru, že v projednávané věci správní orgány neměly ve správním spisu dostatečnou oporu pro závěr o přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce do jeho soukromého a rodinného života, především s ohledem na nejlepší zájem žalobcových nezletilých dětí. Soud proto nemá za naplněnou druhou podmínku pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve smyslu § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podle které předmětné rozhodnutí musí být přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
58. Pokud jde o námitku žalobce směřující proti postupu prvostupňového orgánu při výslechu žalobce, pak soud tuto námitkou za důvodnou neměl. Ze správního spisu je patrné, že prvostupňový orgán sdělil právnímu zástupci žalobce změnu místa konání výslechu z důvodu jeho přestěhování do jiné věznice, a to přípisem ze dne 2. 7. 2020, dodaný do datové schránky právního zástupce žalobce téhož dne. Je pravdou, že žalobce se přihlásil do své datové schránky až ve večerních hodinách dne 7. 7. 2020, tj. večer před konáním výslechu, ovšem tuto skutečnost nelze klást prvostupňovému orgánu k tíži. Navíc i samotný právní zástupce žalobce připouští, že manželka žalobce jej zřejmě zapomněla informovat o přeložení žalobce do jiné věznice. Z obsahu protokolu o výslechu pak podle názoru soudu nevyplývá, že by žalobci byly kladeny jiné než standardní a relevantní otázky. Nedůvodnost této žalobní námitky ovšem nic nemění na důvodnosti celé žaloby.
59. K důkaznímu návrhu žalobce na zadání znaleckého posudku soud uvádí, že s ohledem na výsledek jeho posouzení se stal uvedený důkazní návrh v soudním řízení nadbytečným. K tomu je třeba doplnit, že není úkolem správního soudu, aby správním orgánům opatroval podklady pro jejich rozhodnutí. Bude na správních orgánech, aby si vyhodnotily, zda nadále budou setrvávat na tom, že zrušení povolení k trvalému pobytu je v případě žalobce přiměřené, což ovšem podle názoru soudu nelze důvodně dovodit bez dalšího doplnění správního spisu, když stávající podoba správního spisu takovýto závěr neumožňuje. Tehdy by mohlo být namísto i žalobcem navrhované znalecké posouzení vlivu případného dalšího dlouhodobého odloučení otce od jeho dětí nebo přesídlení celé rodiny do Vietnamu.
60. S ohledem na shora uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí žalované dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spočívající v tom, že skutkový stav, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí ohledně naplnění druhé z podmínek pro zrušení trvalého pobytu žalobce, nemá oporu ve spise, resp. je se spisem v rozporu. Soud má též napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu, že správní orgány nesprávným způsobem aplikovaly podmínku přiměřenosti nezbytnou pro zrušení trvalého pobytu dle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců na nesprávně zjištěný skutkový stav projednávané věci. Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalované k dalšímu řízení, v němž je žalovaná vázána právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VI.

Náklady řízení

61. Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení

byl procesně úspěšný žalobce a náleží mu proto náhrada nákladů řízení v celkové výši 10 800 Kč. Náklady žalobce tvoří jednak soudní poplatky ve výši 3 000 Kč (správní žaloba) a 1 000 Kč (návrh na odkladný účinek žaloby), dále pak odměna za 2 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí právního zastoupení a sepsání žaloby; soud nepovažoval náklady na dodatečná doplnění od žalobce za důvodně vynaložené, neboť nic nebránilo tomu, aby uvedené argumenty a důkazní návrhy žalobce uvedl již ve své žalobě, resp. v části se jednalo pouze o opakování žalobcem v žalobě již uvedeného). Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč (tedy $2 \times 3\,100 = 6\,200$ Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (tedy $2 \times 300 = 600$ Kč). Právní zástupce žalobce není dle veřejně dostupných zdrojů plátcem DPH. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 *in fine* o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 7. června 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu